

Panium - Numărul Patru

O alianță

Jeff Pippenger

2025-03-04

În istoria Panium s-a format o alianță între Antioh cel Mare și Filip al Macedoniei. Bătălia a fost purtată în mod direct de Antioh împotriva regelui-copil Ptolemeu al V-lea, iar Filip a contribuit în sensul că războiul purtat de el în alte părți ale stăpânirii a împiedicat alte armate să vină în ajutorul regelui-copil egiptean. Aceasta înseamnă că Putin, regele final al sudului, tipificat de regele-copil al Egiptului (copil însemnând profetic ultima generație), este înfrânt de Trump, reprezentat atât ca Antioh cel Mare, care l-a învins pe Ptolemeu al V-lea la Panium, cât și ca Reagan, care a învins URSS-ul în 1989.

Filip înseamnă «iubitor de cai», iar «caii» simbolizează atât puterea militară, cât și pe cea economică. Caii trag carele și sunt călăriți de ostași, iar caii, de asemenea, transportă mărfuri la piață. «Caii» sunt un simbol al «carelor, corăbiilor și călăreților», ceea ce constituie simbolul principal al Statelor Unite în relația lor prin interpuși cu regele de la miazănoapte, așa cum este enunțată în versetul patruzeci.

Aliatul lui Trump are două tipologii în persoana lui Filip al Macedoniei și a lui Irod Filip, tetrarhul. Fie că este vorba de Irod Filip, fie de Filip al Macedoniei, simbolul îl identifică pe cel care iubește puterea ce îi este conferită de către Cezar, respectiv de către Antioh. Filip iubește caii, iar unul dintre acești Filipi era din Macedonia, care a avut un rol central și fundamental în regatul lui Alexandru cel Mare.

Era patria lui, regatul pe care l-a moștenit de la tatăl său, Filip al II-lea, și rampa de lansare a vastului său imperiu. Așezată în partea de nord a Greciei, Macedonia se distingea drept nucleul politic și militar unde Alexandru s-a născut (la Pella, în 356 î.Hr.) și a crescut, și a furnizat resursele inițiale, efectivele umane și structura organizațională care i-au alimentat cuceririle. În esență, Macedonia a fost nucleul regatului lui Alexandru: punctul său de plecare, motorul său militar și regiunea care i-a ancorat identitatea de rege macedonean, chiar dacă imperiul său s-a extins mult dincolo de hotarele ei.

Macedonia reprezintă partea de nord a împărăției lui Alexandru împărțită în patru. Astfel, un Filip este Tetrarh, ceea ce înseamnă „a patra parte”, iar celălalt Filip este „o a patra parte” a celor patru vânturi ale fostei împărății a lui Alexandru.

Irod îl reprezintă pe cel care respinge legământul. Esau, din a cărui linie de sânge provine Irod, și-a lepădat dreptul de întâi-născut. Chiar la începutul istoriei unui popor ales al legământului, Esau devine un simbol al celor care resping legământul pe care Hristos a murit pentru a-l confirma. Chiar în momentul în care Dumnezeu urma să-și extindă poporul Său ales al legământului în douăsprezece seminții, Esau s-a răzvrătit. La sfârșitul Israelului antic, când, la cruce, iudeii au declarat: „nu avem alt împărat decât Cezar”, națiunea iudaică a devenit simbolul de la sfârșit care

fusese prefigurată de Esau la început. Arborele genealogic al lui Irod este alcătuit din linia de sânge a lui Esau și a iudeilor, o linie de sânge simbolizată de un călcător răzvrătit al legământului la început și de un popor al legământului răzvrătit la sfârșit.

Irod cel Mare a impus dările care i-au adus pe Iosif și Maria la Betleem, iar unul dintre cei trei fii ai săi, Irod Antipa, fiul lui Irod cel Mare, a domnit în vremea crucii. Perioada vieții lui Hristos, de la nașterea Sa până la moartea Sa, este reprezentată simbolic de familia lui Irod, identificând astfel istoria drept vremea cercetării poporului ales, o cercetare pe care evreii, în mare parte, nu au văzut-o.

Irod cel Mare i-a ucis pe prunci în urma nașterii lui Isus, repetând astfel istoria nașterii lui Moise, când Egiptul îi ucidea pe prunci. Primul măcel al pruncilor a fost o încercare de a-L ucide pe Cel Ales așteptat, iar ultimul măcel al pruncilor a fost, din nou, o încercare de a-L ucide pe Cel Ales așteptat. Cei o sută patruzeci și patru de mii cântă cântarea lui Moise și a Mielului, iar, în mod profetic, o „cântare” reprezintă o experiență. Cei o sută patruzeci și patru de mii trăiesc într-o perioadă care are experiențe paralele. Una dintre aceste paralele a sosit la 22 ianuarie 1973, odată cu o hotărâre a Curții Supreme care a permis avorturile în Statele Unite ale Americii. În următorii patruzeci și nouă de ani, aproximativ 66 de milioane de potențiali candidați de a se număra între cei o sută patruzeci și patru de mii au fost măcelăriți prin avorturi sancționate la nivel federal.

Puterea simbolizează forța militară:

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca ale unui urs, și gura ei ca a unui leu: și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Apocalipsa 13:2.

Balaurul, care este Roma păgână, a conferit papalității trei lucruri, adică „puterea sa, scaunul său și o mare autoritate”. În versetul doisprezece, SUA, fiara de pe pământ, este reprezentată ca exercitând toată „puterea” fiarei dinaintea ei. Totuși, cuvântul „putere” din versetul doi este un alt cuvânt grec decât cel tradus prin „putere” în versetul doisprezece. În versetul doi, „putere” este G1722: însemnând în fața (literal sau figurativ): în prezența (vederea).

Cuvântul „putere” din versetul doisprezece este un termen grecesc diferit.

Și ea exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Apocalipsa 13:12.

Cuvântul „putere” G1832 aici înseamnă (în sensul capacității): privilegiu, adică influență delegată: autoritate, jurisdicție, libertate, putere, drept, tărie. Cuvântul „putere” din versetul doisprezece identifică faptul că fiara pământului este autoritatea delegată a fiarei mării — SUA este reprezentantul prin procură al fiarei mării. SUA exercită toată autoritatea delegată a primei fiare. În versetul doi, Roma păgână a dat trei lucruri papalității. Clovis și-a dat forța militară și economică papalității în 496, la Bătălia de la Tolbiac. Constantin a cedat „scaunul” imperiului în 330, iar Iustinian I-a identificat pe papă drept îndreptător al ereticilor și cap al bisericilor printr-un decret în 533. Clovis din 496 îl prefigurează pe Reagan în 1989. Reagan îl prefigurează pe Trump.

Potrivit lui Grigore de Tours (care scria aproape un secol mai târziu), Clovis pierdea bătălia și, în disperare, l-a chemat în ajutor pe Dumnezeu catolicilor. Soția sa, Clotilde, era o prințesă burgundă catolică ce îl îndemnase să se convertească din păgânism. Clovis a făgăduit că, dacă va învinge, va îmbrățișa catolicismul. Cursul luptei s-a schimbat — fie prin intervenție divină, fie prin strategie militară —, iar Clovis i-a înfrânt pe alamani, ucigându-l pe regele lor și risipindu-le oștile. Fidel făgăduinței sale, s-a convertit la catolicism și a fost botezat, datat în mod tradițional în Ziua de Crăciun a anului 496, la Reims, de episcopul Remigius (Sf. Remi).

Convertirea sa a marcat un punct de cotitură, făcându-l pe Clovis primul rege catolic dintre conducătorii germanici (spre deosebire de vizigoții sau ostrogoții creștini arieni). Aceasta i-a aliniat pe franci cu Biserica Romei, aducându-i lui sprijinul populației galo-romane și al papalității. Botezul lui Clovis este adesea considerat „nașterea simbolică a Franței” ca națiune catolică, deosebind-o de celelalte regate barbare care aveau la arianism sau la păgânism. Din acest motiv, catolicismul o numește pe Franța „întâia-născută a Bisericii Catolice” și, de asemenea, „fiica cea mai mare a Bisericii Catolice”.

Când Clovis a devenit, în 496, prima putere interpusă a papalității, el l-a prefigurat pe Reagan, care a devenit puterea interpusă în 1989. În istoria lui Reagan și a Papei Ioan Paul al II-lea s-a format o alianță secretă cu scopul de a răsturna Împăratul de la miazăzi. Din 1798 până la legea duminicală, desfrânată din Tir este tăinuită, și ea este chiar aceeași desfrânată care își trage rădăcinile înapoi până la Macedonia, cel mai nordic regat. Ea este Împăratul de la miazănoapte, ascunsă în mod profetic, dar pretinzând încă a fi infailibilă.

Papa îi reprezintă, de asemenea, pe „cei ce părăsesc legământul”, care, deși ascunși profetic pe parcursul celor trei războaie prin interpuși, vor ieși în cele din urmă la iveală în istoria Bătăliei de la Panium. În tranziția de la Roma imperială la Roma papală, Daniel identifică momentul în care Roma păgână ajungea la sfârșitul vremii sale ca al patrulea regat al profeției biblice.

Căci corăbiile din Chitim vor veni împotriva lui; de aceea se va mâhni, se va întoarce și se va mânia împotriva legământului sfânt; așa va face; se va întoarce iarăși și va lua legătura cu cei ce părăsesc legământul sfânt. Daniel 11:30.

În versetul «cei ce părăsesc legământul sfânt» este desemnată Biserica Catolică. Cei ce părăsesc legământul sfânt sunt biserica compromisă a Pergamului din Apocalipsa lui Ioan, care, potrivit lui Pavel, avea să cadă de la credință înainte ca omul păcatului să fie descoperit. Catolicismul îi reprezintă pe aceia care au părăsit legământul, așa cum se vede în atacul îndreptat împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și, de asemenea, împotriva Sabatului zilei a șaptea, amândouă fiind supuse unor atacuri progresive din timpul lui Constantin încoace. Mai devreme, în capitoul unsprezece, este de asemenea menționat «legământul».

Și inimile acestor doi regi vor fi îndreptate spre a face rău și vor grăi minciuni la aceeași masă; dar nu va izbândi, căci sfârșitul este încă pentru vremea hotărâtă. Apoi se va întoarce în țara sa cu mari bogății; și inima lui va fi împotriva legământului sfânt; va face isprăvi și se va întoarce în țara sa. La vremea hotărâtă se va întoarce și va veni spre miazăzi; dar nu va fi ca cea dintâi, nici ca cea din urmă. Daniel 11:27-29.

În aceste versete, „el” se întoarce în propria sa țară, apoi, mai târziu, se întoarce din nou în propria sa țară. Cele două întoarceri reprezintă două victorii, care au fost apoi urmate de o „întoarcere” triumfală la Roma. Prima a fost bătălia de la Actium din 31 î.Hr., împotriva lui Antoniu și a Cleopatrei, iar a doua a avut loc după distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. „Vremea hotărâtă” din versete este anul 330, care a indicat încheierea „timpului” profetic din versetul douăzeci și patru, care echivalează cu trei sute șazeci de ani.

Cei doi împărați care spun minciuni la aceeași masă o fac înainte de "vremea hotărâtă", "căci încă sfârșitul va fi la vremea hotărâtă". O întrebare care ar trebui luată în considerare este: ce înseamnă versetul când afirmă: "Atunci se va întoarce în țara lui cu mari bogății?" Înseamnă aceasta că, la vremea hotărâtă, atunci se va întoarce; sau înseamnă că, odată ce cei doi spun minciuni la aceeași masă, atunci se va întoarce și, prin urmare, întoarcerea are loc înainte de vremea hotărâtă.

Uriah Smith identifică cele două întoarceri ca având loc în 31 î.Hr. și în 70 d.Hr., ceea ce reprezintă o istorie anterioară anului 330, care este vremea hotărâtă. Smith mai arată că „întoarcerea” din versetul douăzeci și nouă este ulterioară anului 330 și că ea nu are succes, așa cum au avut întoarcerile de după bătăliile de la Actium și Ierusalim. Aceasta înseamnă că, înainte de vremea hotărâtă, are loc o întâlnire în care se spun minciuni, urmată de întoarcerea, cu mari bogății, a unuia dintre cei doi regi care spusese minciuni, care apoi se împotrivesc legământului sfânt, săvârșește isprăvi și se întoarce în anul 330, care este vremea hotărâtă.

El atacă apoi sudul, dar nu va semăna cu Bătălia de la Actium sau cu distrugerea Ierusalimului. Istoria anului 70 d.Hr. redată în versete înfățișează sfârșitul poporului legământului ales de Dumnezeu, așa cum este reprezentat de „legământul sfânt” în pasaj. În versetul treizeci, Roma păgână are înțelegeri cu cei care părăsesc legământul sfânt. Anul 70 d.Hr. a fost chiar sfârșitul Israelului antic, literal, ca popor al legământului lui Dumnezeu, iar versetul treizeci identifică istoria la patru secole după 70 d.Hr. Cei care părăsesc legământul, în istoria reprezentată în versetul treizeci, sunt aceia care au părăsit legământul încheiat de Dumnezeu cu poporul Său creștin. Roma papală este biserica reprezentată în versetul treizeci ca fiind cei care părăsesc legământul sfânt.

Căci corăbiile din Chittim vor veni împotriva lui; de aceea se va mâhni, se va întoarce și se va mânia împotriva legământului sfânt; așa va face; se va întoarce iarăși și va lua legătura cu cei ce părăsesc legământul sfânt. Daniel 11:30.

Versetul douăzeci și nouă ne duce în anul 330, care corespunde timpului hotărât, împlinit prin mutarea de către Constantin a capitalei la Constantinopol. La acel jalon, Roma păgână avea să fie atrasă într-un război cu sudul, care nu avea să fie încununat de succes, așa cum fuseseră Actium și Ierusalimul. Apoi, în versetul treizeci, Roma păgână este atacată de Genseric, care și-a lansat războiul naval din Chittim, cunoscut astăzi drept Cartagina. Acest război împotriva Romei păgâne a fost, de asemenea, reprezentat drept a doua trâmbiță dintre cele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsei. Primele patru dintre acele trâmbițe au pus capăt Romei de Apus până în anul 476. Dintre acele prime patru trâmbițe, a doua trâmbiță, adică corăbiile din Chittim, a fost cea mai severă, căci Genseric a preluat controlul mărilor, iar bogăția Imperiului s-a secătuit.

Înfruntat și mâhnit de corăbiile din Chitim, el se întoarce și se umple de indignare împotriva legământului sfânt. Aceasta s-a împlinit în istoria care a condus la împuternicirea papalității în 538, printr-un război împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. După aceea, el se întoarce și are „înțelegere” cu cei ce părăsesc legământul sfânt. Acea interacțiune dintre Roma păgână și Roma papală a fost împlinită în 533, prin decretul lui Iustinian. Versetul următor, versetul treizeci și unu, continuă apoi cu faptul că Roma păgână a fost „mâhnită”. În 2 Tesaloniceni, Pavel învață că Roma păgână „împiedică” papalitatea să preia controlul în 538. După ce este mâhnit de un atac dinspre mări, care ruinează economia împărăției, el se umple de indignare împotriva legământului sfânt, apoi are înțelegere cu cei ce părăsesc legământul. În versetele următoare, „brațe”, care reprezintă puterea conferită papalității în 496 de către Clovis, se ridică și pângăresc sanctuarul tăriei, care, în istorie, reprezenta cetatea Romei; apoi Roma păgână avea să înlătore religia păgânismului (necurmata) din sfera stăpânirii și s-o înlocuiască cu catolicismul, după care să așeze papalitatea pe tron în 538.

Când papalitatea a fost investită cu putere în anul 538, ea a furnizat atât o mărturie profetică, cât și una istorică, reprezentate în versetele pe care le avem în vedere. Anul 538 este prefigurat de anul 31 î.Hr. și de Bătălia de la Actium. În Daniel, capitolul opt, versetul nouă, Roma păgână avea să cucerească trei obstacole geografice pentru a lua tronul pământului. Primul a fost Siria la răsărit, apoi Iuda și Ierusalimul, urmate de Egipt la Bătălia de la Actium. Roma papală urma, de asemenea, să aibă trei coarne înlăturate, al treilea dintre acestea fiind goții, care au fost alungați din cetatea Romei în 538. Roma păgână și Roma papală oferă două mărturii care arată că Bătălia de la Actium corespunde anului 538, iar 538 ilustrează legea duminicală în SUA, când Roma modernă domnește în mod suprem până la închiderea timpului de probă.

Am încheiat o prezentare generală a versetelor douăzeci și șapte până la treizeci și unu.

În articolul următor, ne vom concentra asupra acestor versete și vom începe lucrarea de aliniere a pasajului cu istoria versetelor unsprezece până la cincisprezece.